

ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

[Του κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ]

ΜΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΛΗ ΠΑΣΣΑΝ

Από την ανάδραση των διπλωματικών αρχείων της ναπολεονταίων περιόδου, που άφορουν τας σχέσεις της Γαλλίας με την Ανατολήν, έρχεται συχνά εις την επιφάνειαν πρωτεύουσα μία φυσιογνωμία που έχει στενόν δεσμόν με την ιστορίαν των τελευταίων χρόνων της ελληνικής επανάστασης εφ' οσην ετών. Ο Άλη πασάς των Ιωαννίνων, Άηχούν άκόμα αι κοιλάδες και αι χαράδραι της πολυπύχου ηπειρωτικής γης τα τραγούδια που άφησεν εις την παράδοσιν ο τρώμος και ο θαυμασμός μαζί των γενεών της άρχής του 19ου αιώ- νου προς τόν άλλοκοτον εκείνον τύραννον, και η δόξη τόν Ναπο- λέοντος δέν έστιάθη ξένη προς την ελληνικήν συμπάθειαν, ώστε κάθε νέα σχετική σελίς να εινε ένδιαφέρονσα.

Εινε γνωστόν από τό πολύμορφον συγγραφικόν έργον του Που- κεβίλ και από την ιστορίαν του Άραβιαντινού ότι κατά την τελευ- τοίαν πρό 1821 ειδικασετιαν ο Άλής άφου έφέρθη κατ' άρχάς με έχθρότητα άέναντι των Γάλλων προσεπάθησεν άγρότερα να προ- σταιρισθή τόν Ναπολέοντα. Εις τήν διάθεσιν αυτήν του Άλή Πασαά όφελονται έπανεληρημέται άποστολάι του Βοναπάρτου εις τά Ιωάννινα με άκ των όποιων ήτο και η του Γάλλου άξωματι- κού Καρόλου ντε Μοντινι Τουρπέν. Έχομεν ύπ' όψει τόν φαελλον της άποστολής εκ των δοουμιέντων του όποιου παρέχεται εις την ιστορίαν ένας Άλής έκφραστικός, μεγαλοφάντοςτος, πονηρός, επικίνδυνος, προκαλών την φρίκην από τό νωπόν τότε έγκλημα του. Τόν πνιγμόν των δεκαεπτά γυναικών και της κυρά Φροσύνης. Και άποκαλύπτεται ότι η ιδέα της άνάγκης της δημιουργίας βλκανι- κού μετώπου ως σπουδαίου συντελεστού εις μίαν οήξιν ευρωπαϊκήν δέν εινε έπίνοήσις των επτελειών του τελευταίου πολέμου. Τό εινε σκεψή πρό εκάτο περίπου χρόνων ο Βοναπάρτης. Και διά τήν δημιουργίαν ένός τοιούτου μετώπου διά της διάδοου γαλλικών στρατευμάτων διά της Ήπειρου προς έπίθεσιν διά της Μολδοβλαχίας κατά των ρωσικών δυνάμεων άπέστειλε τόν στρατηγόν του Μοντινι Τουρπέν διά να επιτύχη την άδειαν του άρχοντος της Ήπειρου του παντοδυνάμου Βεζύρη και της Ελλάδος.

Εθροισμέθα εις τό φθινόπωρον του 1806. Μόλις τόν Όκτώβριον η μεγάλη στρατιά εινε καταγίγει τας λαμπράς νίκας της Ένας και του Άσθεραστει και εινε εκημεδένει την Πομασίαν. Παρεκνεύετο η έπίθεσις κατά της Πολωνίας και εινε άόχισι να μεσιδή εις τόν Ναπολέοντα τόν πρό διετίας μόλις περιβληθέντα την αυτο- κρατορικήν δύναμιν, τό δνείσαν μίαν νικηφόρου έκπαιτείας κατά της Ρωσίας, που παρένευ πάντοτε άπειρητική και άθικτος από τας κρη- σφόρους άλληπαλλήλους διαδρομάς του επί της λοιπής Ευρώπης.

Τότε μιά ισχυρά διά την εποχήν ένέλην στρατιωτική ομασία δύνάμεις εύλογεται εις τό Βουκουλάτι. Σαρόντα χιλιάδες ένλεκτοι στρατού υπό τόν άρχιστάτηγον Μίσελσον. Αυτών τόν στρατόν ήθελεν η άνιγητή η Ναπολέον και να κοσμήση ταισιγρόνως τόν ήρωϊκόνον δεκαεπτά χιλιάδων Άγγλο-Σινελο-Ράσσαν στρατηγόν Σινναβιν εις τήν Κρόνονα. Κατ' αυτόν τόν τρόπον αι προς βορράν ένταρταίσι του θά ήσαν άσφαλέστεραι. Ο Άλής μορούσε να βοηθήσει εις την έντέλεσιν αυτού του αγέδου κατά την αντίλη- ψιν του Ναπολέοντος και να βοηθήση άκόμη μάστις δι' άλβανικόν στρατόν.

Η άποστολή προς τόν Βεζύρη της Ήπειρου ένκρίθη τόσον σο- βαρά ώστε κατ' άρχάς έπρόκειτο να σταλή η Μοξιμιλιανός Λαμόρα έν τών δονμιότερον στρατηγών του Ναπολέοντος και πολιτικόν αν- νόμου. Άλλό ο Λαμόρα δέν έσάνη ένθουσιασμένος με αυτό τό αγέ- διον και η άποστολή άντέθη εις τόν ντε Μοντινι Τουρπέν. Ο γάλλος άποσταλμένος έσθθασ εις τό Ιωάννινα συνοδευόμενος από τόν Βοϊβόβαν έντοις ντες τήν θείαν κόλλου προέξου και ήγινε δεκτός από τόν Πουκεβίλ πρόξενον της Γαλλίας εις τήν Ήπειρον. Εις τήν συνάντησιν αυτήν όφειλονεν ένα όραστο πορτραίτο του Άλή. Άλλ' ης άπόλασεν τόν Γάλλον άποσταλμένον εις την ένδιαφέ- ρουσαν άπάντησιν την ύπάρχουσαν εις τήν μακράν σχετικήν με τήν άποστολήν έκθεσίαν του.

«Ο Πασάς όταν έιαθε ότι έσθθασ έστειλε να με χαιρετήση διά του συμβούλου του Μεχμέτ. Έταλού έξισλαμισθέντος, άλλοτε συμβούλου της Γραφς έντέλεσεως της Μάλτας και άνολουθήσαντος ως διοικητικής τόν Βοναπάρτην εις τήν Αίγυπτον. Ο Έταλος αυτός (όνομαζέτο Γουαρού) ήγμελάτισθη άνότερα εφ' ένός πλοίου με τόν Πουκεβίλ και τόν Μπιαίρο από τούς Τούρκους και έινειαν και οι τρεις αντάφαι του Άλή μέγισι του 1801. Άλλό ο Γουαρού έν τώ μετεν ήγινε έξουιότης. ώ συνάσθη Μεχμέτ και άπέντες χα- ρέναι και παρουσίαν άφου προσκολλήθη εις τήν ιδιαιτέραν ύπηρε- σίαν του Άλή.

Ο Πασάς έξέφρασεν τήν επιθυμίαν να με δεχθώ τήν έπομένην. Η όρα και οι λεπτομέρειαι της τελετής όρίσθησαν από τόν κ.Που- κεβίλ και τόν Μεχμέτ.

Αι τιμαί ήσαν αι άπονεμόμεναι εις τούς πρόξεις. Μεγάλη πο- μπή ήλθε να μάς παραλάβη μετα του κ. Πουκεβίλ από τό Γολλικόν Προξενείον. Μάς έαεραν άλογα άρβιβά επί των όποιων εινεν έ- πιβή ο Άλής μίαν φοράν εις τό καθένα. Έπνεύσαιεν και ώδηγή- θημεν διά μέσου της σιωπηλής, μελαγχολικής και άδιαφόρου πόλεως εις τό σεράγι.

Τό σεράγι εινε κτισμένο στην κορυφή μίας μικράς βραχίδους χερσονήσου που κυριόχει της λίμνης. Ο Άλής με έπερίμενε σε μιά τετραγωνή σαλα γύρω στην όποια ύπήρχαν σοφάδες σκεπασμέναι με δέρματα τίγρων άπάνω στα όποια ειναν ριφθη στης γωνίες τά δέρματα τεσσάρων ύπερόχων λεόντων. Η όροφή άπετελείτο από καθοφρες της Βενετίας και ο τάτης από τούς ώραιό- τρους περιούκους. Στής τρεις πλευρές αυτό τό σαλόνι ήταν τζα- μιντό δύο πόδας άπάνω από τούς σοφάδες ώστε έφαινετο η λίμνη που άντενακλάτο στην όροφή.

Ο Άλής ήτο καθισμένος σ' ένα προσκέφαλο από κρομεζι βελούδο. Ο γραμματέας του που τόν έχρησιμοποίησε και ως διεργηνά κρα- τούσε στο χέρι μιά πένα από φτερό και σκεπτόταν άνοιπιώντας τη ρόχι στο μόνο στόλο της σάλας που έστίριζε και διεχώριζε τά τρία πλασία των καθρεφτών της όροφής και που ήταν σκεπασμέ- νος κι' αυτός με καθρέφτες.

Ένα μαξιλάρι άπαράλλογο μ' έκείνο που καθόταν ο Άλής ήταν προφοριμένο για μένα, στον ίδιο σοφά στην ίδια άπόστεισι από τόν γραμματέα. Ο τελετάρχης με ώδηγησε στο μαξιλάρι μου. Ο κ. Πουκεβίλ έμεινε όρθιος άέναντι του γραμματέως και εινε στα άριστερά του τόν διεργηνά του προξενείου με τόν όποιο άνεληρωόμεν τον προφορισμένο δι' αυτήν τήν ύπηρεσία και άπουσιάζοντα Βοϊβόβαχην. Ο έπί τά συμβουλοί του Άλή είνετόκοντο πολύ κοντά εις ένα άλλον σοφάν άέναντι του ήγεμόνος των και του γραμματέως.

Ο Άλής μόλις έφαινετο πενήντα όκτώ χρόνων, ένφ πρόγμιατι ήτο έξήντα έξη. Τό στοργυλό και χονδρό κεφάλι του ήταν κολλημένο σχεδόν στον ώμον υ' έναν τράχηλο πολύ κοντό και δύνατο. Τό πλατύ και λιτό του μέτωπο δέν εινε άκόμη χαροχθή από της ρυτίδες της ηλικίας. Τά μάτια του μεγάλαι, ζοφρά, σινθηροβόλα, εκ- φραστικά έπρόδιδαν τη σκέψι του. Τό στόμα του μέγριο και τά χείλη του γελαστά, λίγο χονδρά και κατακόκκινα ήσαν όρατα. Τά γενεία του πν- νά και μακρά, καλοχτενιμένα και άφωμα- τισμένα δέν ένάεπαζν τό στόμα και έεφταν σε τό ώριπές τουλοπές στο πλατύ του στήθος. Τό στοργυπύ του ήταν από καμιά άπορη με δε- σίματα από μαριλλανίνα. Όλο το νένιμο ήταν από άσπρο ύφασμα χουσονένητο. Εκτός της άλβανικής ζώνης του που ήταν καμιωμένη από κρομεζι βελούδο γεμιστό χουσό κωσιμηάτα και από τήν όπεία έξείγαν η λαβή του μαχοριού του και τά νοντά- ται των πιστολιών του—όπλα που δέν τά άφηνε ποτέ—διακόσμια από πολυτίμους λίθους μεγάλης αξίας.

Αυτός ήτο ο περίφημος Άλβανός, που έγινε ήγεμόν, άφου ύ- πήρε ληστής.

Με ένύταξε με τό όξύ του βλέμμα και έπρόφερε εις τήν άλβανι- κήν μερικές λέξεις που έπανεληθήσαν άμέσως γαλλιστι από τόν διεργηνα που έποσθετήθη μπροστά του.

— Τι κάνεις ο άπτοζάτωρ και ο άδελφός του, ο γείτονός μου ο βασιλεύς της Νεαπόλεως;

Έσκηώθηνα και έποσθετήθη, κα δεξιά του Προξένου και από έναι έχαιρέτησα όσον καλύτερα μπορούσα τόν ήγεμόνα της Ελλά- δος, χορίς να σέρω λίγο πλάτ τό ένα πάδι κατά τόν γαλλικόν τά- πον και να γάμψω τό γένυ και χορίς να κόμω βαθιά ύπόκλισι πράγμα που θα ήτο κατά τήν γνώμην μου σημείον ύποταγής.»

Ο ντε Μοντινι Τουρπέν έξέθασ τότε λεπτομερώς εις τόν Άλήν τά της άποστολής του. Τού άνήγγειλε όλας τας τελευταίας μεγάλας νίκας του Ναπολέοντος, τήν εκμηδένισιν της Αίστριας και έξήτησε τήν διάβασιν των γαλλικών στρατευμάτων διά της Ήπειρου προς καταπολέμησιν των Ράσσαν που είνεόκοντο παρά τόν Δούναβιν και τούς όποιους έχαρακτήρισε ως έχθρούς της Γαλλίας και της Τουρ- νίας κοίτηγρόνως. Κατά τας προτάσεις αυτές δέν πρόσλειψε τόν όφελόμενον ασβασίον προς τόν σουλτάνον Σελήμ και ύπεδύλωσε εις τόν Άλήν ότι διά μιάς τοιαύτης παραχορήσας οθ' έκθέδους ά- μέσως τήν Λευκάδα, τήν όποιαν νατίγαν ήδη οι Ράσσαι. Εκτός πολλών άλλων όφελημάτων. Και τού έπρόσθεσε ότι δύο γαλλικά πλοία ειναν ήδη καταπλεσθη εις τήν Πρέβεζαν με πυροβολικόν

Ο Άλη πασάς Κατά τήν εποχήν της Έλλην. Επανάστασης

και πορομαχικό.

Αλλ' ή δυσπιστία του Άλη προς τή κέρδη μιάς τουαίτης συμ- μαχίας εξεδηλώθη με άφέλειαν δήθεν, υπό την όποιαν ήπιηχε πραγ- ματική διπλωματι- όσης.

«Ο πασάς με άκουσε, εξακολουθεί ό ντε Μοντινύ ντε Τουρκπέν, με προσοχήν σαν να εξακολουθαινε τή γαλλικά που του τή μετε- φραζε με άστραπνίαν ταχύτητα ή διεκρινής, ένθ ή γραμματευσ έγραφε. Όταν ό Άλης είδε ότι έβανσα να μιλω, έκανε σημείον να φέρουν τή μαξιλάρι μου κοντά του. Μπροστά μου ανέδιδετο καρπός άπό τή μιά περσική πίπια τής όποιας μου παρουσιάσθη τή κεχοιμαπέ- νιο στόμα ταυτοχρόνως με τόν καρφί που τόν έσέρβριον σ' ένα χρυσό δίσκο.

«Ο Άλης μου είπε, ένθ μετέφραζε κάθε φράσι ή διεκρινής: — Είμαι εύχαριστήμενος που πληροφορούμαι ότι ή γείτονάς μου ή Βασιλεύς τής Νεαπόλεως και ή άδελφός του ή Αυτοκράτωρ τών Γαλλων ύμνούν και ότι έπειτα άπό τούς έδοξους μάχης και ίκτας έστειλαν εις φυγήν τού, έχθρού; αν. Έν τούτοις ή τριπελί- της μου, μου έγραψε από την Βιέννη, άκριω, όταν ή ζ. Πουε- βιλ μου μιλούσε διά τήν κατάκτησιν αυτής τής πόλεως άπό τόν αυ- τοκρατόρα του, ότι ή Αυτοκράτωρ τής Αυστρίας έξαναγύρισε στή Βιέννη άπό την έκστρατεία. Σά παρακαλώ να μου είπητε ποιός άπό τού; δύο λέει τήν άλήθεια.

— Και οι δύο είπαν τήν άλήθεια διά δύο γεγονότα άλληλοδιά- δοχα. Ποιός; θά τοίμωσσε ή είλη ψέμματα στην ύψηλότητα σας; — Έτσι εινε άλήθεια ότι ή Αυτοκράτωρ τής Αυστρίας έγύρισε στή Βιέννη.

— Μάλιστα. — Αι, τότε δέν μπορώ να πιστεύσω ότι οι Γάλλοι έκκρίευσαν τήν Βιέννην.

— Γιατί δέν τό καταλαβαίνετε; — Γιατί άν έπερνα τήν Βιέννην έγώ θά τήν έκρατούσα.

— Η Γαλλία εινε μεγάλη και πλουσία και με πολυκρίθμο λιο. Δέν έχει έκστρατεύσει για να κατακτήση γαίτας και όπικρους, άλλα για να εξασφαλίση ειρήνην έντιμο και διαρκή. Θέλει να έ- μπόδιση τήν Αυσρία να εξαπλώθη στή Βουλγαρία, τόν Τσάρρα στην Κωνσταντινούπολιν και ν' άπελευθέρωσθ τόν μέγαν Μογγό- λον του Ίνδοσταν που καταπέφεται άπό τούς Άγγλους. Όταν έ- πιτευχθούν αυτα οι γαλλικά δυνάμεις; θά έτιστρέψουν στή φυσι- κα των όμι. Ο αυτοκράτωρ τής Αυστρίας ύποσχέθη ότι θά σε- βισθη τή Βουλγαρία, ύπέγραψε συνθήκη και ή ούσοκράτωρ Να- πολέων του απέδωσε τήν πρωτεύουσά του και τόν έταλέφερε από τόν θρόνο του που είχε καταρρεύσει άπό τήν πύρ του πολέου.

«Ο Αυτοκράτωρ τής Γαλλίας εινε κύριος τής ζωής των Γάλλων; — Όχι! Η δικαιοσύνη άπονέμεται έν όνόματι του, άλλα ύπο- τάσσεται εις αυτήν αυτός ή ίδιος, έχων τή δικαιοσύνη μόνον ν' άπο- νέμη χάριν.

— Πούφ, έκαμε περιφρονητικώς ή Άλης.» — Και ή νε Μοντινύ Τουρκπέν αναφέρει άμέσως παρακάτω τή άό- λουθον γεγονός που του έκαμε έξαιρετική έντύπωσιν και παρουσι- άζει ιστορικόν ένδιαφέρον, διότι σημειούται άπό ένα ξένον.

«Τήν προηγουμένη τής άφιξέως μου εις τή Ιωάννινα ή Άλης είχσε διατάξει να πνιγούν εις τήν λίμνην δεκαεπτά νέες γυναίκες, ή πιο ώριμης, εταξύ των έλληνίδων, με τής όποιες οι υιοί του Βελής και Μουχταρ είχαν ένόχους; σχέσεις, πράγμα που εξημίωνε τήν γο- νιμοτητα των νομίμων συζύγων των. Ο Θηριώδης νικητής; των Σουλτατών έπίστευε ότι θά ίδυρε μίαν αυτοκρατορίαν. Είχεν όνει- ροπολήσει ότι θά έγινε ή κορυφή μιάς δυναστείας Άλβανικής. Είπε τώ όνειρον όλων των τυρράνων που λημονούν ότι ή βία δέν εδραϊνεί τίποτε. Είς αυτήν τήν δυναστικήν χίμαιραν—διά τόν φόν- τον τής έμρανίσως νόθων άπογόνων—ώφελετο ή εξαφάνισις όλων των ώριμων έκείνων Έλληνίδων διά πνιγμού εις τήν λίμνην υπό τή όμματα του Άλη.

«Ο ζ. Πουεβιλ μου είπεν άφηγούμενος τή όράμα τούτο ότι άν έφθαναι εις τή Ιωάννινα ειςοσιτέσσαρες ώρας ένωρίτερα, ή πιασά, άν του ζητούσα χάριν ύπερ των δυστυχισμένων γυναικών θά μου τή; εδίδε! Τι καίαι!

Ναι γιατί ή Άλης; των Ιωαννίνων, κύριος τής ζωής των ύπρκών του όποι; όλοι οι αρχόντες μουιουλμάνοι όλων τού ώμίλησα περί τής ήγεμονικής έπικεινής άπληγής με ενα περιφρονητικόν «πούρ!»

Είπε γνοστών έκ τής; ιστορίας ότι ούτε αυτή ούτε αι άλλα με- ταξύ των Γάλλων και του Άλη διαπραγματεύσεις; έλαβαν ποτέ τέ- λος. Ο φοβερός βεζύρης; δέν είχε έμπιστοσύνην εις κανένα.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

Η 'ΔΙΑΝΟΗΣΗ'

Υπό του έκδοτικού βιβλιοπωλείου ή «Λογοτεχνία» Μελη Νικο- λαΐδη και Σιας άγγελείται διά τήν 1ην Φεβρουαρίου ή έκδοσις; μη- νιούον κριτικού και έπιστημονικού περιόδικου υπό τόν τίτλον «Δια- νόησις».

Είς τός σελίδας του θά περιληφθούν άρθρα και μελέτι; των γνωστωτέρων Έλλήνων και ξένων διανοουμένων διά τή σύγχρονα προβλήματα τής ζωής και τής Κοινωνίας.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ έπίπεδον πιστήριον έχων πλάκα 100 X 140 δυνά- μενον να πέρνη 4 σελίδας μεγιστής; έφημερίδος και τυπώνον 1200 φύλλα καθ' ώραν. Μοναδικόν διά καθήμερινήν έπαρχιακήν έφημε- ρίδα. Πληροφορία εις τή γραφεία μας.

ΕΠΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Συνεχίζομεν και σήμερον τήν δημοσίευσιν των άφηγήσεων των άνα- γρωστών μας, των σχετικών με τήν εμφάνισιν φαντασμάτων και τή φανό- μενα τηλεπαθείας.

Ο ΨΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΕΩΡΓ

Περίεργος εινε οσαύτως και ή άφηγησις του κ. Δημ. Παπα- γιαννοπούλου.

— Καθόμουν, μάς γράφει εις έπιστολήν του, μαζί με τήν μη- τέρα μου, στην είσοδο του σπιτιού μας και περιμένανε να γυρίσω ή πατέρα. Ήτανε βράδυ και ή ώρα άρκετα περυσμένη. Ξαφνικά είδα ν' ανοίγη ή πόρτα μιάς; κιαμρας; μέσα στην όποιαν φυλάγαμε διάφορα πράγματα και να βγίη από εκεί ένας άνθρωπος; έως, 80 έτων, ψηφό;, ίσχνό;, γλωφό;, με λευκά μακρια γενειά. Φορούσε άπο πάνω ώ; κατω κάτω ποδήματα σαν νυχτικό μακρό, λευκό και άερώδες. Πέρασε μπροστα; μας μ' ένα βήμα άγρό και άπόδύρο; ά- νοιξε τή πόρτα που οδηγούσε στή ύπογειο που ήταν τή κλιμακία; μας κ' έχούσθη μέσα στο σκοτάδι.

Είχα παραχτεί πολύ και κώπηση τή μητέρα μου ποιός ήταν ή άνθρωπος αυτός. Η μητέρα μου προσποηθήκε πως δέν είδε τίποτε κ' έκανε τή σαυρό; τής.

Μερικά χρόνια κατότιν όταν τής; ξαναθύμισα τή γεγονός; αυτό; ώ- μοιόλογισε τήν άλήθεια, πως; έπρόκειτο περί παραδόξου φαινομένου. Μου δήγησθη δέ επί πλέον ότι τόν άνθρωπον αυτον τόν είδαν και άλλα μέλη τής οικογενείας; μας.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Ο κ. Ν. Άδομηζόγλου; μάς γράφει σχετικώς τή κάτωθι παρά- δοξον γεγονός, που του συνέβη; :

— «Το 1921 καθόμουν στή συνοικία «Κουλουτζιδικά» τής; Σμύρνης; με τόν άδελφό μου, τή γυναίκα του και τή τέτα; κοριτσιά; κί του. Ένα βραδυ; στην 16 ή 17 Σεπτεμβρίου ήμουν άδιαφετος; και γύρισα σπίτι συνοδευόμενος; και άπο τόν δειτον μου Ιατρον κ. Μομφερριτον, ή όποιος; θά ήδύνατο να επιβεβαιώσθ; όλα κατωτέρω; οα; έκθετον.

Όταν φτάσαμε στή σπίτι, στή όποιο έμείναμε μ' ένόικιο, χτύπησα; τήν πόρτα; μα δέν κατέβηκε κανείς; να μάς; άνοιξη.

Μεσα; στή σπίτι άκούγοντοσαν; παράξενα; βογγητά.

Ξαναχτύπησα; δυνατά, μα δέν έβραίνετο; κανείς; και τή βογγητά; εξακολουθούσαν. Αυτό; μάς; ύποψίασε. Υποθέσαμεν; πως; κάποιον; δυ- σούχημα; θά συνέβη; κ' έσκεψήκαμε; να μπούμε; στή σπίτι; με; καθε; τρόπο.

Ζήτησαμε; τότε; μιά; σκάλα; άπό; τή; άπέναντι; παντοπωλείον; του; κ. Σικελιώτη; τήν; εστρεψάμε; στήν; τοίχο; κί; έπηδή- σαμε; μέσα; στή; σπίτι; από; ένα; παρουν; ο.

Μολι; μπήκαμε; στή; δωμάτιο; τής; νύφης; μου, έμείναμε; έμβρόνθιοι. Φωτατον; θεαμα; έπρόβαλεν; έμπρός; μας.

Τα; έπιπλα; ήσαν; άναποδογυρισμένα; καταρσής; στή; πάτωμα; και; σπορμένα, τή; κάδρα; οργάνη; κά- τω, ή; καθρέφτης; έπίσης; Σέ; μιά; γωνία; τής; σάλας; τού; ίσογειου; βρήκαμε; έπισής; τήν; γυναίκα; τού; ά- δελφού; μου; και; τήν; μικρή; τής; κόρη; σέ; φρικτή; κατασσει;...

Άπό; τή; ύπόγειο; τού; σπιτιού; άκούγόταν; άκούη; ένας; τρομερός; θόρυβος; και; μουγγρητά; άλλων; οτα.

Φέρομε; άμέσως; στίς; αιοθήσεις; τής; τήν; νύφη; μου; και; τήν; κόρη; τής;. Όταν; τού; ρωτήσαμε; τί; συνέβη; δέν; ήσαν; εις; θέσιν; να; μάς; πούν; τίποτε, δέν; ήξευαν; τίποτε; άπολύτως.

Η; άτυχής; κόρη; τής; νύφης; μου; έπαθε; συνεπεία; τής; ταραχής; τής; παράκρουσιν. Και; βρισκεται; άκόμη; σ' αυτή; τή; θλιβερή; κατάστασι; πληθον; μου, εδών; στή; Βαθύ; που; κατοικώ; τώρα;...

Έξήγησιν; τού; περιόξου; αυτου; γεγονότος; δέν; είμαι; εις; θέσιν; να; δώσω. Παραμένει; και; για; μένα; και; για; όλους; τούς; άλλους; μυστήριον!

